

— Ехъ, това не може и да бжде! Той трѣба да не е ималъ и за това не ти е и далъ; азъ зная, че той е добаръ и милостивъ старецъ, и за това никога нѣма да заборава онова добро, което си му ти направилъ. Кой му помогна да си направи воденицата, която бѣше сжвѣмъ изгорѣна отъ вжржелиете? Кой му помогна да запищи бентътъ, когато го развали сжрдитата рѣка? Не ти ли?

— Не, Доне, доброто скоро са заборава; хората не помнатъ, или не щатъ да помнатъ доброто; а направи имъ зло, то во вѣки вѣковъ не би го заборавиле. Воденчарътъ ми казва: „вие и безъ това брашно много вече сте ми длжни, а не мислите да плащате! Ха-вжнъ — азъ не сжмъ царь, а воденицата ми не е еничерски хамбаръ.“ Ето ти, Доне, що каза той.

— А какво щеме сега да правимъ, казала Дона; вие отъ гладъ ще да испукаме. Да не е зима, то би можѣле да са нахра-